

עפ"ג 16014/11/14 - מדינת ישראל נגד עמרם מיארה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 16014-11-14 מדינת ישראל נ' מיארה
תיק חיצוני: 528343/12

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת שרה דותן
המערערת
נגד
המשיב:
מדינת ישראל
עמרם מיארה

פסק דין

1. המשיב הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירה של סיוע לסחר בסמים מסוג קוקאין. על-פי העובדות בהן הודה המשיב מדובר בסוכן שפעל לרכוש סמים במקומות שונים. המשיב היה אחד מהמעורבים בפרשייה זו. מי שהיה נאשם מס' 1 באותו כתב אישום הודיע למשיב בשלב מסוים, כי הכסף התקבל וניתן להביא את הסמים ולמסור אותם הלאה. המשיב שבפנינו פנה לאחר, קיבל לידי את הסם והעביר אותם לפלוני. נתון חשוב מאוד במערכת העובדתית עניינו כמות הסם שמדובר בה וסכום הכסף שהחליף ידיו. מדובר בסם מסוג קוקאין במשקל 38.64 גרם כאשר הסכום שמדובר בו היה 22,400 ₪. הודאתו של המשיב היתה לאחר שמיעת חלק מהראיות וכתב האישום המתוקן שעובדותיו פורטו לעיל היווה חלק מהסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים באותו שלב. לא היתה הסכמה לגבי הענישה.
2. בית משפט קמא (כב' השופט ש' מלמד) קבע כי מתחם הענישה בתיק זה נע בין 9 ל- 18 חודשי מאסר והטיל על המשיב 9 חודשי מאסר, מהם 3 בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריא ו- 6 בדרך של עבודות שירות. כדי להבהיר, עד אשר הובא המשיב בית משפט קמא לצורך מתן גזר הדין "הספיק" כבר לשבת 3 חודשים במעצר, בית המשפט קבע כי הוא מטיל עליו 9 חודשים, מתוכם 3 שרוצו כבר למעשה, ו- 6 בדרך של עבודות שירות. אנו רואים לציין כי כבר בשלב מתן גזר הדין הופנתה תשומת לבו של בית משפט קמא לכך שהסדר זה בלתי אפשרי, שהרי לא ניתן להטיל מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות לתקופה העולה על 6 חודשים, אולם בית המשפט באותו שלב סבר כי הצדק עמו וכך נותר גזר הדין בעינו.

בשלב מאוחר יותר הוגשה לבית המשפט בקשה לתקן את גזר הדין. בית המשפט הבהיר מה שהבהיר וקבע, כי כוונתו היתה כי המשיב ירצה 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות וזו היתה התוצאה שחתר אליה.

על גזר הדין מערערת המדינה בפנינו.

3. לטענת המדינה, שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה ושגה גם בתוצאה הסופית אליה הגיע. המדינה מסבה את תשומת הלב לאלה:

מדובר בעבירה שהעונש המקסימלי עליה הוא 20 שנה. כאשר מדובר בסיוע, העונש הוא מחצית מהעונש המקסימלי, שעל כן תקרת הענישה עומדת על 10 שנים. לא היה מקום במקרה זה להסתפק במתחם ענישה, הנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר. בהודעת הערעור מפנה המדינה לפסקי דין שונים המצביעים על כך, שהענישה הנוהגת עולה על המתחם שקבע בית משפט קמא ומכאן ששגה בית המשפט כבר בהיבט זה.

4. גם בשלב השני, שלב גזר הדין שבו נלקחות בחשבון הנסיבות האישיות של העבריין שמדובר בו, שגה בית המשפט. המשיב הוא עבריין בעל מספר הרשעות קודמות, עברו הפלילי כולל עבירות אלימות, מין, רכוש, סיכון חיי אדם וסחיטה באיומים. המשיב גם ריצה שני מאסרים בפועל. הדגש הושם במיוחד על כך שאת העבירה נשוא כתב האישום הנוכחי עבר המערער כחודשיים לאחר ששחרר מריצוי מאסר קודם. הנה כי כן, טרם יבשה הדיו על מאסרו הקודם, כבר מיהר המשיב לבצע את העבירה הנוכחית.

5. עוד טענה המדינה כי שגה בית משפט כאשר למעשה סטה ממתחם הענישה שנקבע על ידי עצמו, שהרי בית המשפט הטיל על המשיב בסופו של יום 6 חודשי עבודות שירות לעומת המתחם שקבע שהרף הנמוך בו עומד על 9 חודשים. בית המשפט אומנם לקח בחשבון את התקופה שבה ישב המשיב במעצר, עדיין המאסר שהוטל חורג ממתחם הענישה שנקבע על ידי. בהקשר זה מפנה המדינה גם לכך שהסנגור בבית משפט קמא עתר למתחם ענישה שהרף התחתון שבו עומד על 10 חודשים, והרי לך שגיאה נוספת של בית משפט קמא כאשר הקל עם המשיב אפילו מעבר למה שעתר סנגורו.

המדינה מפנה גם לטענת שנפלה מעם בית משפט קמא בכך שמלכתחילה הטיל 6 חודשי מאסר בעבודות שירות מתוך תקופה של 9.

6. לענין הטענה כי תקרת הענישה עומדת על מחצית מהעונש שנקצב לעבריין העיקרי: המדינה ערה לעונשים שנקבעו לנאשמים אחרים בפרשייה זו של אותו סוכן שחשף עבריינים רבים, יחד עם זאת לשיטתה כאשר מדובר במחצית הכוונה היא למחצית מהענישה הקצובה בחוק ולא דווקא למחצית מהענישה שנקבעה על נאשמים אחרים. החישוב איננו מתמטי ולא ניתן להטיל על פלוני מאסר שיעמוד על מחצית הענישה שהוטלה על מעורב אחר בפרשייה, על בסיס שיקול מתמטי טהור.

7. הסנגור טוען כי אין מקום להתערב בענישה שהוטלה בבית משפט קמא. באשר להטלת 6 חודשי עבודות שירות: כאמור, תשומת לב בית משפט הוסבה לכך כבר בשלב הראשון. לטענת הסנגור, מאוחר יותר כאשר מצא את פסיקת בית המשפט העליון הרלוונטית הפנה פעם נוספת את בית המשפט להלכה הנוהגת וכך "נולד", השלב הנוסף שבו אמר בית המשפט מה שאמר לענין כוונתו המקורית, קרי: שהמשיב ירצה אך ורק 6 חודשים בדרך של עבודות שירות ולא מעבר לכך.

8. טיעון נוסף עליו שם הסנגור את הדגש עניינו חלקו של המשיב במעשה העבריין, בהתאם לעובדות עליהן הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. הצדדים הסכימו כי חלקו של המשיב הסתכם, כאמור, בכך שהוא קיבל את ההודעה כי הכסף התקבל וניתן להעביר סמים. המשיב שבפנינו פנה לאלמוני עמוד 2

וקיבל לידיו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל שכבר פורט לעיל. בהינתן מכלול העובדות בכתב האישום-חלקו של המשיב, הוא חלק קטן. גם בית משפט קמא נתן לכך משקל ובכך צדק. גם משום כך העונש שהוטל עליו הוא עונש מידתי וראוי.

9. עוד טוען ב"כ המשיב, כי המתחם הוא מתחם נכון, גם בהשוואה למתחמים אחרים שנקבעו באותה פרשייה עצמה, גם בהיבט זה הדגש הוא על כך שהמשיב שבפנינו הואשם רק באישום 1 (בהבדל משני אישומים שיוחסו לחברו לכתב האישום) וגם בתוך אישום זה חלקו, כאמור, אינו קרדינאלי.

10. באשר לתסקיר שירות המבחן, לטענת הסנגור, שגתה המדינה כאשר היא מדברת על כך שהאמור בתסקיר שירות המבחן משקף רק צפי לעתיד בהבדל משיקום ממשי שאותו עבר המשיב. המשיב כבר עבר חלק מהתהליכים, הוא השתלב בתהליכי טיפול שונים וצדק בית משפט קמא כאשר ראה לתת לכך משקל. נוסף כי המשיב עצמו נשא דברים בפנינו ואמר דברים באותה רוח. המשיב ציין כי הוא השתלב בתהליך טיפולי, נישא, יש לו ילד, הוא שינה את אורחותיו, הוא מבין כי שגה בדרכו הפלילית בעבר ושואף לעלות על פסי התנהגות שונים.

11. נתנו לבנו לטיעוני הצדדים, לקחנו לעצמנו פסק זמן נוסף במהלך היום כדי לשוב ולבחון את העובדות, לאחר שמיעת הטיעונים, ודעתנו היא כי יש מקום להתערב בענישה שהוטלה על-ידי בית משפט קמא, אם כי לא נחמיר את העונש החמרה רבתי, אלה נימוקינו:

12. העבירה שמדובר בה היא סיוע לסחר מסוכן. סחר כשמו כן הוא, סם שמחליף ידיים תמורת כסף ולכן נתן ידו המשיב שבפנינו. איננו מקבלים את הטיעון כי יש לשים את הדגש על חלקו "הפיזי" של המשיב בביצוע המעשה. זה היה חלקו של המשיב במסכת העבריינית, המשיב קיבל את ההודעה כי הכסף הועבר וקיבל לידיו את הסם. התפקיד איננו מבוטל ומכל מקום, כל חולייה בסחר בסמים משרתת את המטרה הסופית והיא, כי מכירת סם לאחרים תמורת כסף. את הדגש בענייננו יש לשים על כמות הסם שמדובר בה ועל סכום הכסף שעבר מיד ליד. כמות הסם איננה טעונה הבהרה. כ- 40 גרם סם, קצת פחות מכך, סם קשה מסוג קוקאין שניתן להכין ממנו מנות רבות מאוד. סכום הכסף ששולם בתמורה מדבר בעד עצמו. המשיב היה שותף לפעילות עבריינית זו ועליו לתת את הדין על כך.

אין לך ערכאה בבתי משפט במדינת ישראל שלא אמרה את דברה באשר לצורך להילחם בנגע הסמים, ותפקידו של בית המשפט במלחמה סזיפית זו. גם במקרה שבפנינו התפקיד העיקרי של בית המשפט הוא לומר בקול צלול וברור, כי כמויות כאלה של סם שהחליפו ידיים יענשו ויהא חלקו של העבריין אשר יהא. לפיכך, נראה לנו כי צודקת המדינה כאשר היא טוענת שמתחם ענישה הנע בין 9 ל- 18 חודשים, אינו נותן ביטוי מלא לחומרת העבירה.

13. באשר לטיעון כי יש לקצוב את עונשו של המערער בהתאם לעונשים שהוטלו על עבריינים אחרים בפרשה זו, העונשים שהוטלו אינם אחידים ומכל מקום, כלל אחידות הענישה הוא אכן כלל חשוב ויסוד מוסד בדיני ענישה, אולם הוא איננו עיקרון על והוא ייסוג בפני עקרונות אחרים כאשר יש מקום לכך.

לשיטתנו, כאשר תקרת הענישה עומדת במקרה זה על 10 שנים והכמויות, כאמור, מדברות בעד עצמן וכך גם עמוד 3

סכום הכסף, מתחם הענישה צריך היה לנוע בין 12 ל- 24 חודשים בהבדל מ-9 עד 18 חודשים כפי שקבע בית משפט קמא. מתחם ענישה זה משקלל בתוכו גם את הענישה הנוהגת. המדינה הפנתה אותנו בהודעת הערעור למתחמי ענישה בעבירות דומות ומתחמים אלה עולים על המתחם שקבע בית משפט קמא.

14. גם אם היינו יוצאים מנקודת הנחה שמתחם הענישה, כפי שקבע בית משפט קמא, הוא מתחם ראוי, עדיין לא ברור לנו מה ראה בית משפט קמא למקם את המשיב שבפנינו בתחתית מתחם הענישה שנקבע על ידו. גם לענין זה אין אלא לחזור על הכמות שמדובר בה וסכום הכסף שמדובר בו. כפי שצינו לעיל, חלקו של המשיב היה משמעותי, שעל כן לא היה מקום למקם אותו ברף התחתון.

15. לענין גזר הדין נלקחות כידוע גם הנסיבות האישיות. גם נסיבות אלה אינן פועלות לטובתו של המשיב. כפי שפירטנו לעיל, למשיב הרשעות קודמות רבות. אין מדובר באפיזודה חד פעמים שאלה נגרר. כל התנהלותו היתה התנהלות מקצועית של עבריון היודע היטב מה הוא עושה שעל כן גם בהיבט זה היה מקום למקמו במקום גבוה יותר במתחם שנקבע על-ידי בית משפט קמא. בוודאי לא היה מקום אפילו לשקול עבודות שירות בתיק זה. אנו אומרים זאת כיוון שבית משפט הבהיר בהחלטתו האחרונה שזו היתה כוונתו. אנו ערים כמובן לכך שבית המשפט קבע מה שקבע על בסיס העובדה שהמשיב כבר היה 3 חודשים במעצר וסבר שדי בכך. עדיין אנו אומרים בפה מלא כי בסחר בהיקף כזה לא ניתן כלל להעלות על הדעת ענישה שתסתכם בעבודות שירות, גם בהינתן תקופת המעצר שבמהלכה שהה המשיב מאחורי סורג ובריח. איננו מרחיבים דיבור על הטעות המשפטית בנושא עבודות השירות, שכן למעשה אין על כך מחלוקת והסוגיה כבר באה לידי פתרון כפי שבאה.

סוף דבר:

אנו מקבלים את ערעור המדינה. אנו מעמידים את תקופת המאסר אותה ירצה המשיב על שנה אחת מאסר בפועל כאשר יתר חלקי גזר הדין יישארו בעינם. בכך אנו נותנים ביטוי גם למושכל היסוד ולפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם משיבים.

מתוך תקופה זו יש לנכות 93 ימים אותם ירצה המשיב כבר במעצר.

<#3#

ניתן והודע היום י"ג שבט תשע"ה, 02/02/2015 במעמד הנוכחים.

שרה דותן, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

עמוד 4

